

De boot van...

Als ze maar mooi zijn!

Uren heb ik als kind voor dat winkelraam gestaan, kijkend naar een plastic speelgoedboot van 12,5 gulden! Uiteindelijk zwichtten mijn ouders. Zwevend liep ik naar de winkel. Die motorboot was voor mij! Thuisgekomen deed ik een plechtige belofte. "Dit is de laatste boot die ik koop, ik hoef nooit meer een grotere". Er ligt 45 jaar tussen toen en nu, tussen speelgoedboot op batterijen en Maxi 1300.

Je hebt zeezeilers, plassenzeilers en rietzeilers. Ik hoor bij die laatste categorie. Natuurlijk, we varen af en toe een leuke wedstrijd op zee, liefst dicht onder de kust. En natuurlijk Wad, IJsselmeer en Zeeuwse stromen ken ik van buiten. Maar ik geniet vooral van rust, ruimte en avonturen van anderen. Aan boord, gewoon in de haven, een borrel, een lekker boek..

Dat genieten begon al vroeg. Lang voor ik een zeilboot had, kende ik alle klassen uit het hoofd. Een hekel aan natuurkunde, maar alle technische watersportboeken uitvoerig bestudeerd. Hoe vectoren van roerwerking, winddruk en het zwaartepunt in elkaar zaten. Waarom gena'u's inefficiënt zijn, dat je beter over dan door het water kunt gaan. Als ik een Waterkampioen te pakken kon krijgen werd die inclusief alle advertenties gespeld.

Rond mijn 15e kreeg ik een prachtig zeilbootje. Ca. 4 meter, wit polyester en een mahoniehouten dekje. Helaas niet geschikt als wedstrijdklasse, dus ik schikte me in het lot van fanatiek plassen- en rietzeiler. Samen met vrienden vooral in noordwest Overijssel en Friesland rondgezworven. Later met geleende 16 m2 en vriendin wat verder de provincie ingetrokken met de luxe van een buitenboordmotor. Doornat vaak en koud..., uren warm worden op één consumptie in het

café. Er moest hoe dan ook een dak op de volgende boot.

Na het afstuderen was er geen werk. Ik had wat gespaard en een mahoniehouten (toen het enige politiek correcte bouw materiaal) jachtje gekocht. In 1948 gebouwd door Vader (van de Victoires). Met een beetje hulp wat gangen en spanten vervangen, alles kaal gehaald, in de Owatrol gezet en weer te water gelaten. De opgetrommelde vriendengroep die mee zou varen keek verbijsterd. Twee weken lang lag mijn trots met het dak 1 cm onder water. Van boven was ze dicht, maar als ze op haar kant ging sopte het naar binnen. Twee grote pompen hielden de matrassen 's nachts net droog. Met dit jachtje IJsselmeer verkend. Gegript in het geheugen staat een tocht onder de Afsluitdijk. Een warme zachte avondbries die het gladde water niet raakte. Om ons heen moderne boten die nauwelijks vooruitkwamen. Wij verdubbelden ons zeiloppervlak met wat oude fokjes als extra kluiver, top- en waterzeil. In perfecte harmonie vlogen we door de vallende avond.

Het Vader jachtje ingeruild voor

een prachtige Stringer 730, het Arnhemse zusje van het Waarschip Kwarttonner. De Noordzeekust van Nederland en België verkend en verliefd geworden op het Wad. Stringer en vriendin weer ingeruild voor de eerste FF 95. Gebouwd door Gerrit de Wilde in Dronten. Met buitenboordmotor (van de Stringer), rode(!) zeerailing en enkel grootzeil en reefbare high aspect fok. Geen stahoogte, maar wel voor het eerst een plee! Het was een schoonheid van een schip, snel en eenvoudig te zeilen. Een prachtontwerp. Het zeildomein bleef hetzelfde. Maar we voeren nu ook af en toe in de winter. Genieten van de rust op het IJsselmeer.

De Isis

Ruim 15 jaar terug was er geld nodig voor een etage in Den Haag. Ik was eindelijk wat boven het minimumloon uitgekomen. Dus FF verkocht, etage plus een goedkope S-spant teruggekocht. Met de Bultrug eindigde mijn kluscarrière. Zo'n anderhalf jaar lagen we op de helling bij Huib. Alles, zelfs de lelijke raampartijen, hebben we vervangen. Maanden gebuffeld om er de lijnen uit te halen die er volgens mij inzaten. Zo'n 10 jaar gevaren, meest vanuit Hellevoet en de Blocq van Kuffeler. De renovatie kostte nogal wat, dus we hadden een goedkope ligplaats nodig.

De eerste IJsvogel

Een verenigingslid die het geploeter aanschouwd had, vond dat een nieuwe Hallberg wel eens goedkoper geweest kon zijn. De Bultrug bleek een heerlijk familieschip, maar met de groei van mijn bedrijf bleek het onderhoud niet meer te doen. Toen ik op een winterdag twee vastgevroren luiken uit elkaar

trok en een tractieaccu in mijn gezicht ontplofte (ja, hoofd in emmer met water gestopt) besloot ik onder het motto 'geen charme, maar ook geen onderhoud' een nieuwe Bavaria 36 te kopen. Een goede deal gemaakt, twee jaar zorgeloos gevaren en in de winter IJspiegel geworden. Steeds met een wisselende ploeg relaties.

Na twee jaar werd de ISIS ingeruild voor de eerste IJsvogel, een Maxi 1100. Ik had ergens een foto van dat schip gezien, een schoonheid. Allround zeilgedrag, snel, beschaafd en handmatig ingegetimmerd. Kortom, een gentlemens sailing yacht, goed voor een vierde plek in de IJspiegelserie. Natuurlijk had ik drie jaar terug ook al de schetsen gezien van de nieuwe Maxi 1300. Een slim, eigentijds concept. Handige kuip, een beschaafd zeiloppervlak, uiterst snel onderwaterschip, licht maar wel 3.500 kilo ballast en fraaie lijnen. Maar ja, 13 meter... Vorig jaar op de natte Hiswa de fout gemaakt

om de 1300 te bekijken. Ze was net uit de Roompot overgevoerd met een knoop of 15 in volplané. Nou ja, ik kreeg weer eens een niet te weigeren inruilprijs en we werden het eens over het showen op de Hiswa. De bouw bekeken in Zweden, door werknemers van de werf bedankt omdat ze het leuk

vonden eindelijk eens een rode te mogen bouwen. En sinds april ligt ze aan de nieuwe Z-steiger.

Van de zomer weer het gewone rondje gevaren. Schellingwou, Kornwerd, Vlieland en van Hindeloopen weer terug. Van restaurant naar restaurant. Relaxed de vloot inhalend (een knoop of 8) die voor ons de sluis uitging. Met een meer dan gemiddelde aandacht voor de dieptemeter, 2.30 meter is echt de grens. En zonder boegschroef. Die 13 meter in box en sluis vereist wel ander vaargedrag. Voor je het weet trek je vriendin met lijn en al het water in. Forse stootwillen voor en achter zijn, zo bleek, erg handig.

Van de winter gaan we weer IJspiegelen. Met rolgrootzeil, high aspect en genaker. Plus wisselende bemanning (relaties van Schuttelaar & Partners). Niet optimaal, maar het wordt vast weer een succes. Is het niet in dan wel na de wedstrijd. Deze mooie IJsvogel houden we wel een tijdje vermoed ik. Als er meer vrije tijd komt zou ik nog wel eens een aluminium zwaardjacht willen bezitten. Een week vast op een Waddenplaat, dat lijkt me wel wat. Maar de komende jaren gaan we eerst genieten van een echt zeezeiljacht.

Marcel Schuttelaar

Marcel Schuttelaar (53) is directeur van Schuttelaar & Partners, een snel groeiend communicatieadviesbureau dat draagvlak creëert voor innovaties op het gebied van voeding, gezondheid en duurzaamheid. Hij heeft twee zonen en woont met zijn vrouw in Den Haag.